ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ—
ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΙΝΗ — ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ
28
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1965

Ἀποχαλίνωσις τοῦ Τουρκικοῦ Τύπου κατὰ τῆς Ἑλλάδος

Ὑβρίζουν τὰ Πατριαρχεῖα, ἀλλὰ καὶ διστάζουν νὰ προχωρήσουν...

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ διεθνὴς τύπος ἐκφράζει συγκίνησιν διὰ τὰς ἀπειλὰς τῶν Τούρκων κατὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου. «Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν— γράφει ἡ συντηρητικὴ «Νταίηλυ Τέλεγκραφ»τοῦ Λονδίνου— οἱ ἀτυχεῖς Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως ῥίπτονται ὡς πολιτικὰ πιόνια εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ζατρικίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλὰς διεκδικοῦν πλεονεκτικὴν θέσιν διὰ τὴν Κύπρον.

«Τὰ θύματα τοῦ ἐκδιασμοῦ αὐτοῦ— γράφουν οἱ «Τάϊμς» τῆς Νέας Ὑόρκης— θὰ εἶναι οἱ 6.000 Ἕλληνες ποὺ διαβιοῦν εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀθῶοι πάσης ἀναμίξεως εἰς τὴν κυπριακὴν διένεξιν.

Καὶ ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς συνεχίζει:

«Ἡ κυπριακὴ διένεξις εἶναι ἀρκετὰ περίπλοκος χωρὶς τὸ πρόσθετον αὐτὸ βάρος. Ἡ Μέση Ἀνατολή, ἡ ἀνατολικὴ Μεσόγειος, τὸ ΝΑΤΟ, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις καὶ ἡ Μεγάλη Βρεττανία, ὅλαι αὐταὶ συνδέονται στενῶς μὲ τὴν τύχην τῆς νήσου Κύπρου. Οἱ Τοῦρκοι ἔχουν ἕνα πολύτιμον ὅμηρον, τὸ Πατριαρχεῖον. Ἀσφαλῶς ὅμως εἶναι ἀναξιοπρεπὲς δι' αὐτοὺς νὰ χρησιμοποιοῦν τοῦτο, καθὼς καὶ τινας χιλιάδας ἀθώων Ἑλλήνων ὡς μοχλοὺς διὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τὰς Ἀθήνας νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν θέλησίν των. Ἀλλά, δὲν συγκινοῦνται οἱ Τοῦρκοι. Καὶ συνεχίζουν τὴν ἐκδιαστικὴν των πολιτικήν, ἐκφραζομένην ἀπὸ βιβαίαν ἀσθενῆ γραφίαν.

Ὁ Ἀχμὲτ Σουκροῦ Ἐσκὲρ εἰς τὴν «Οὐλοὺς» γράφει:

«Πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ὁ τρόπος τῆς ἐκδιώξεως τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μίαν ἄλλην ἑστίαν ραδιουργιῶν. Δὲν πρόκειται περὶ ὑποθέσεως ἡ ὁποία θὰ ἐπιτευχθῇ μὲ διαπραγματεύσεις. Ἡ Ἑλλὰς καὶ ὁ Μακάριος υἱοθέτησαν εἰς τὴν Κύπρον τὴν πολιτικὴν τῶν τετελεσμένων γεγονότων. Ἂς ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ἀλλοτε εἰς Πατριάρχης ὑποκείμενος εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπῆλθεν νύκτωρ. Ὑπῆξαν οἱ θορυβήσαντες διὰ τὸ γεγονός, τελικῶς ὅμως οἱ πάντες ὑπέκυψαν εἰς τὸ τετελεσμένον γεγονός. Ἐπειδὴ ἔχομεν δίκαιον θὰ ὑποκύψουν καὶ πάλιν».

Ἡ «Γενῆ Γκαζέτε» θρηνεῖ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔχουν συνεχῶς τὴν πρωτοβουλίαν: «Πρῶτοι αὐτοὶ ἐσκέφθησαν τὴν ἀποστολὴν ἐπιτροπῶν διαφωτίσεως καὶ τὸ τουρκικὸν ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ἁπλῶς τοὺς ἐμιμήθη. Πρῶτοι ἐκεῖνοι ἐπίσης ἐσκέφθησαν νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τὸν Ἀνατολικὸν Συνασπισμὸν καὶ νὰ ὑποκινήσουν τοὺς ἀδεσμεύτους. Τώρα ἀφυπνίσθη καὶ ἡ Τουρκία καὶ μετὰ τὴν τουρκοσοβιετικὴν προσέγγισιν ἀντελήφθη τὴν ἀνάγκην διαφωτίσεως καὶ τῶν ἀδεσμεύτων. Συνέπεια ὅλων αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ προσπάθεια ἀναγνωρίσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Κίνας. Ἡ πρωτοβουλία ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν Ἑλληνοκυπρίων. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐργάζεται πυρετωδῶς καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Φαναρίου κα ταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ προσέγγισιν μὲ τὸ Βατικανόν. Ἐνῶ οἱ Μητροπολῖται τοῦ Φαναρίου ἐπισκέπτονται τὴν Ρώμην, ἔρχονται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ οἱ καρδινάλιοι τοῦ Βατικανοῦ καὶ λαμβάνουν θέσιν κατὰ τὰς ἱερουργίας δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τοῦ Ἀθηναγόρα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀποβλέπουν τελικῶς εἰς κάποιον συμφέρον ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ἀπὸ τὴν προσέγγισιν αὐτὴν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Διαπιστοῦται ὅτι οἱ Ρωμηοί εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐκμεταλλεύονται τὴν θρησκείαν διὰ τὸ Κυπριακόν. Ἡ Τουρκία δὲν ἐσκέφθη κάτι ἀνάλογον οὔτε δὲ καὶ τὸ ἀντίδοτον. Ἡ Τουρκία δὲν ἠδυνήθη οὔτε κὰν νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰς εἰς βάρος τῶν Τούρκων θηριωδίας αἱ ὁποῖαι διεπράχθησαν ἐν Κύπρῳ. Δὲν ἐσκέφθημεν τὴν ὑποκίνησιν οὐδεμιᾶς μειονότητος ἢ ἐχθρᾶς τῶν Ρωμηῶν ὁμάδος. Ὑπάρχουν π. χ. αἱ Βαλκανικαὶ χῶραι αἱ ὁποῖαι ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν Ρωμηῶν. Ἀντὶ νὰ σκεφθῇ ἡ Τουρκία ὅπως κινήσῃ τὰς γειτονικάς της Βαλκανικὰς χώρας εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, ἐκινήθη πρῶτος ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ἐφρύθμισεν ὅλας τὰς διαφοράς του μὲ τὴν Βουλγαρίαν, παρέχων ἀνταλλάγματα. Ὁ κ. Παπανδρέου ἐπίσης δὲν παρημέλησε οὔτε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς Βελιγράδιον. Ἀσφαλῶς αὐτὸ ἐπιθυμοῦν ὅσοι ζητοῦν ἐνεργοτέραν πολιτικὴν ἀπὸ τὴν τουρκικὴν διπλωματίαν. Πρέπει ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας μὲ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα».

Ὁ γράφων καταλήγει:

«Πρέπει νὰ περιέλθῃ τὸ ταχύτερον δυνατὸν εἰς χεῖρας μας ἡ πρωτοβουλία, τὴν ὁποίαν ἐπετρέψαμεν ὅπως ἀναλάβουν οἱ Ἕλληνες. Εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἀπολεσθεῖσα πρὸ πολλοῦ ἡ Κύπρος ἡ ὁποία εἰς τὴν πραγματικότητα εὑρίσκεται ὑπὸ ἑλληνικὴν κατοχήν».

Κάπως λογικὸς εἶναι ὁ Ἐτζβὲτ Γκιουρεσίν, γράφων εἰς τὴν «Τζουμχουριὲτ» ὅτι ἡ συνθήκη Λωζάννης δὲν εἶναι συνθήκη ἥτις ὑπεγράφη μόνον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἀλλά, πολυμερὴς συνθήκη. Συνεπῶς εἶναι συζητήσιμον, κατὰ πόσον θὰ δυνηθῇ τὸ ζήτημα νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τὸ πρίσμα «ἐνδιαφερόντος» μόνον τῶν δύο χωρῶν. Καταλήγων ὁ γράφων ὑποστηρίζει ὅτι τό ὅλον θέμα εἶναι περίπλοκον καὶ δυσχερές.

Ἡ «Μιλλιὲτ» ἐνθυμεῖται τὸ 1821. «Ἡ τέως κυβέρνησις— γράφει— δὲν ἐφήρμοσε πιστῶς τὴν ἀπόφασιν ἣν ἔλαβε περὶ ἀπελάσεως τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων. Εἶναι γνωστὴ ἡ στάσις τῶν Ἑλληνοκυπρίων ἔναντι τῶν Τούρκων εἰς τὴν Κύπρον. Ἀπή λασε μόνον τινάς. Δὲν εὑρίσκομεν ὀρθὴν τὴν τόσην ἐπιείκειάν της. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οὗτοι ἐφυγάδευσαν καὶ συνάλλαγμα. Πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ κατὰ πόσον ἔχει σχέσιν μὲ τὸ Κυπριακόν τὸ Πατριαρχεῖον. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὸν ρόλον ὡς ὑποκινητῶν ποὺ διεδραμάτισαν κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀνεξαρτησίας. Κατὰ τὴν γνώμην μου, οὐδεμίαν ὠφέλειαν προσκομίζει εἰς τὴν Τουρκίαν τὸ Πατριαρχεῖον».

Ἡ ἰδία ἐφημερὶς γράφει ὅτι «τὸ Πατριαρχεῖον εἶναι τυφλὸν ἔντερον, τρόπον τινὰ καὶ πρέπει νὰ ἀποκοπῇ καθ' ὅτι εἶναι τελείως ἀνωφελές».

Διὰ νὰ δείξῃ τήν... βαρβαρότητα τῶν Ἑλλήνων, γράφει ὅτι μετέτρεψαν ὅλα τὰ τεμένη τῆς Κρήτης εἰς σταύλους καὶ οἴκους ἀναχῆς. «Τὸ αὐτό ἐπιδιώκουν νὰ πράξουν καὶ εἰς τὴν Κύπρον».

Ἡ ἰδία ἐφημερὶς εἰς ἄρθρον τοῦ Ἀβδῆ Ἰπεκτσῆ φθάνει νὰ ἀπειλήσῃ καί τοὺς... Ἀμερικανούς! «Δέον— γράφει —νὰ ἐπανεξετασθοῦν ὄχι μόνον αἱ σχέσεις μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ αἱ σχέσεις μετὰ τῶν ΗΠΑ καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ΗΠΑ, νὰ καταργηθοῦν ὡρισμέναι συμφωνίαι σχετικαὶ μὲ τὴν παραχώρησιν πρὸς αὐτὰς βάσεων ἐν Τουρκίᾳ».

Τέλος ἡ «Τζουμχουριὲτ» συνιστᾶ ν' ἀποφευχθοῦν μέτρα «θίγοντα τὸν ἀνθρωπισμόν», διότι θὰ ἔχουν δυσμενῆ διὰ τὴν Τουρκίαν ἀντίκτυπον εἰς τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην. Ὁπωσδήποτε, ὅμως, νὰ καταφερθῇ «ράπισμα κατὰ τῆς Ἑλλάδος»...

ΑΛΕΞ. ΑΤΤΙΚΟΣ

Αἱ πολιτικαὶ ὑποθῆκαι τοῦ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ἕνα πολύτιμον βιβλίον τοῦ ἄλλοτε ἰδιαιτέρου γραμματέως του κ. ΣΤΕΦ. Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ἐξεδόθησαν αἱ «Πολιτικαὶ ὑποθῆκαι» τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου βγαλμένες ἀπὸ τὰ κείμενα του, μὲ τὰ ἴδια του τὰ λόγια.

Ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου κ. Στέφανος Στεφάνου ἐπεζήτησε διὰ μιᾶς πρωτοτύπου ἐργασίας του νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν ἀπομνημονευμάτων, εἴτε ἄλλων σχετικῶν καταλοίπων ἐκ μέρους τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ.

Εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι αἰσθητὸν εἰς τὸ Ἔθνος, ὁ κ. Στεφάνου ἀνεδίφησε ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κείμενα λόγων, κοινοβουλευτικῶν ἀγορεύσεων ἄρθρων, ἀναμνήσεις συνεργατῶν κλπ. τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου καὶ ἀνθολόγησε ἐξ αὐτῶν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν παγίαν ὑποθήκης ἐκ μέρους τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ.

Ἐπίσης περιέλαβε εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Βενιζέλου, ποὺ διαγράφουν τὸν χαρακτῆρα του καὶ τὴν ἠθικήν του μορφήν.

Τὰ ἀποσπάσματα τῶν κειμένων τοῦ Βενιζέλου πλαισιοῦνται ἕκαστον μὲ ἱστορικὸν σημείωμα τοῦ κ. Στεφάνου διὰ τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλέχθη. Καὶ γίνονται ἐν τῷ συνόλῳ ἕνα εὐχάριστον ἀνάγνωσμα, ποὺ ἀποκαλύπτει ἕνα Βενιζέλον ἀκόμη μεγαλύτερον καὶ ὡραιότερον ἀπ' ὅ,τι τὸν φανταζόμεθα.

Τὸ πλούσιον ὑλικόν, τοῦ ὁποίου ἡ συλλογὴ καὶ ἡ ἐπεξεργασία ἀπήτησεν ἐργασίαν ἐτῶν καὶ ἀφισίωσιν εἶναι κατεταγμένον μεθοδικῶς κατὰ κεφάλαια.

Πρόκειται περὶ ἐκδόσεως ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὸν πολιτικόν μας βίον καὶ θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἄνοδον τῆς στάθμης του.

Ἀκολουθεῖ μία μικρὰ ἐπιλογὴ ἀπόψεων ἀποφθεγμάτων καὶ χαρακτηρισμῶν τοῦ Ἐθνάρχου , ἀπὸ τὸ πολύτιμον βιβλίον τοῦ κ. Στεφάνου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἰσαχθῇ εἰς κάθε ἑλληνικὸ σπίτι.

Ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ

Ἀληθῶς, εἰναιοίκτρὸν διὰ τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας ἐὰν αὐτοὶ δὲν προσπαθῶσιν, ὅπως καὶ διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν βίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἄλλων τῶν ἀμέσως σχετιζομένων πρὸς αὐτούς, δὲν παρέχωσιν ἑαυτοὺς ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ἐνῶ ἀξιοῦσι νὰ ἡγῶνται Πολιτειῶν, αὐτοὶ οὔτοι δὲν εἶναι παράδειγμα τοῦ καλῶς πολιτεύεσθαι καὶ τοῦ καλῶς βιοῦν.

Ἡ ἀλήθεια

Δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀκοῦμε τί λένε εἰς τὰς τριόδους. Πρέπει νὰ λέγωμεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀλήθειαν ὅπως εἶναι..

Ἂς μᾶς ὑβρίζουν.

Δὲν πρέπει νὰ γινώμεθα οὔτε βουλευταί, οὔτε γερουσιασταί, οὔτε πρωθυπουργοὶ ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ μᾶς ὑβρίζουν.

Μοῦ λέγουν πολοὶ φίλοι μου:

«Καὶ διατὶ δὲν ἀφήνεις καὶ ἐσύ, τέλος πάντων, ἐλπίδας καὶ νὰ λέγῃς: Πολὺ καλά, θὰ ἐξετάσωμεν καὶ ἐὰν ἠμπορέσωμεν, θὰ σᾶς δώσωμεν καὶ συμπληρωματικὴν ἀποζημίωσιν. Διατὶ δὲν τὸ λέγεις αὐτὸ εἰς τὸν κόσμον;».

Δὲν τὸ λέγω, διότι δὲν θέλω νὰ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ αἰσιοδοξία

Ἡ αἰσιοδοξία εἶναι στοιχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Τὸ μέλλον τοῦ κόσμου ἀνήκει εἰς τοὺς αἰσιοδόξους.

Ὅταν ἐγὼ αἰσιοδοξῶ, ὅστις εἶδον τὸ ἔργον τοῦ ὅλου μου βίου νὰ καταρρέῃ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπαισιοδοξοῦν οἱ ἄλλοι.

Τὴν ἐπομένην τῆς καταστροφῆς ἀπεγοητεύθην, ἀλλὰ δὲν παρῆλθον ἐννέα ἔτη καὶ ἰδοὺ πάλιν ἐγώ, εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἀναλαμβάνω καὶ πάλιν τὴν διοίκησιν. Καὶ εἶμαι γέρων 65 ἐτῶν, ἀλλ' ἔχω νεανικὴν ὄρεξιν νὰ ἐργασθῶδιὰ νὰ φέρω εἰς πέρας τὸ ἔργον μου.

Ἡ αἰσιοδοξία μου δὲν εἶναι φύσεως παθητικῆς. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀρκοῦνται νὰ λέγουν ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Ἡ αἰσιοδοξία μου συνίσταται εἰς τὸ ὅτι πιστεύω ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ μίαν ἡμέραν, ἐφ' ὅσον ἐργαζόμεθα, ὅπως ἐργαζόμεθα, συστηματικῶς. Καὶ δίδω τὸ παράδειγμα πρῶτος ἐγὼ εἰς τοὺς ἄλλους. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ὅταν ἐργαζόμεθα ὅλοι χωρὶς νὰ ἀποκάνωμεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, ὅταν ἐργαζόμενοι θὰ φθάσωμεν νὰ δημιουργήσωμεν μίαν καλυτέραν αὔριον

Ἡ εὐθύτης

Μὴ βιάζεσθε νὰ φθάσετε. Ἤ, ὀρθότερον, τρέχετε ὅσο θέλετε, ὅπως ταχύτερον φθάσετε εἰς τὸν σκοπόν σας προσέχοντες μόνον νὰ μὴ σκοντάψετε. Ἀλλὰ μὴν ἀδιαφορεῖτε ποτὲ διὰ τὰ μέσα ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Μὴ γίνεσθε ἀρριβισταί».

Τὸ πρακτικώτερον ἔθνος τοῦ κόσμου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἵδρυσε τὸ μεγαλοπρεπέστερον πολιτικὸν οἰκοδόμημα ποὺ ἐγνώρισεν ἡ ἀνθρωπότης, ἀνακηρύττει τὸ ἀξίωμα ὅτι «ἡ τιμιότης εἶναι ἡ καλυτέρα πολιτική».

Ἡ πολιτικὴ τῆς τιμιότητος εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον, σταθερῶς ἐφαρμοζομένη, δὲν ὁδηγεῖ ἀσφαλέστερον, ἂν ὄχι ταχύτερον, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει καταπληκτικῶς τὴν ἠθικὴν ἀπόλαυσιν ποὺ παρέχει ἡ ἐπιτυχία.

Ἡ ἐξουσία

Γνωρίζετε μὲ πόσην εὐκολίαν ἐγκαταλείπω τὴν Ἀρχήν. Ἐὰν δὲν ἔχω καμμίαν ἄλλην ἀρετήν, ἔχω αὐτὴν τοὐλάχιστον. Τὸ δύσκολον εἶναι νὰ μὲ κρατῆ κανεὶς εἰς τὴν Ἀρχὴν καὶ ὄχι νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ αὐτήν. Κατ' ἐπανάληψιν ἀπέρριψα ὡς ράκος τὴν Ἀρχὴν καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐφαρμόσω τὸ πρόγραμμά μου τὸ πολιτικόν.

Ἔργον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἔστω καὶ πίκρα, καὶ ὑποχρέωσις αὐτῶν νὰ σπεύδουν εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς Ἀρχῆς, μόλις ὑποπτεύσουν ὅτι θὰ εὑρεθοῦν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ θυσιάσουν τὸ πρόγραμμά των.

Ἡ δικτατορία

Σοῦ ἐξήγησα κατ' ἐπανάληψιν προφορικῶς ὅτι δὲν εἶμαι καμωμένος ἀπὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται δικτάτορες. Μὴ ἔχων, ἄλλωστε, κυανοῦν αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου, δὲν φαντάζομαι ὅτι ἔχω ἐντολήν ἐκ Θεοῦ νὰ κυβερνῶ τὴν Ἑλλάδα. Θὰ ἐσιχαινόμην τὸν ἑαυτόν μου ἂν ἄκοντος τοῦ λαοῦ ἐπέμενα νὰ κυβερνῶ, διότι ἔκρινα τὸν ἑαυτόν μου καλύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἔπειτα, ἡ δικτατορία δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ καταργήσω καὶ αὐτὴν καὶ νὰ παύσω νὰ γνωρίζω τί ἀκριβῶς γίνεται εἰς τὴν χώραν ἐνῶ θὰ ἤμην ἀπορροφημένος ἀπὸ τόσον μεγάλας ἐξωτερικὰς περιπετείας. Μὴ ἔχων τὴν ψυχολογίαν οὔτε τοῦ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ἀπὸ τὰς ὁμιλίας «οἱ δύο Βενιζέλοι» τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γ. Κουρμούλη

Ὁ πρόεδρος τῆς Παγκρητίου Ἑνώσεως κ. Γεώργιος Βογιατζάκης μᾶς ἀπέστειλε τὸ ἐκδοθὲν τεῦχος «ΟΙ ΔΥΟ ΒΕΝΙΖΕΛΟΙ», περιέχον λόγους τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεωργίου Ι. Κουρμούλη, τὸ μὲν κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς τὸ Ἡράκλειον, τὴν 30ὴν Νοεμβρίου 1963, τὸ δὲ κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου, τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1965.

Ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ δεύτερον μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον διαγράφεται ἡ προσωπικότης τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Βογιατζάκης ἐχαρακτήρισε «κληρονόμον τῶν ἀρετῶν τοῦ μεγάλου Πατέρα του καὶ καπετάνιο τῶν δισκόλων καιρῶν τοῦ Ἔθνους».

Ὁ κ. Κουρμούλης ὑπενθύμισε τοὺς κυριωτέρους σταθμοὺς τῆς ζωῆς τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου.

Γέννησις 1894. Εἴσοδος εἰς τὴν Σχολὴν Εὐελπίδων 1912. Μετέχει ὡς λοχίας εὐέλπις εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Τούρκων. Διακρίνεται εἰς τὴν μάχην τῆς Κατερίνης. Τὸ 1913 ὡς ἀνθυπασπιστὴς πολεμᾷ καὶ κατὰ τῶν Βουλγάρων. 1914 ἀποφοιτᾷ τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων ὀνομασθεὶς ἀνθυπολοχαγός.1917 ὡς διοικητὴς λόχου μετέχει τῶν συμμαχικῶν ἐπιχειρήσεων. 1918 ὡς λοχαγὸς διακρίνεται εἰς τὴν μάχην τοῦ Σκρᾶ. 1919—1920 ταγματάρχης μετέχει τῶν ἐπιχειρήσεων Μικρᾶς Ἀσίας.

1920. Ἐκλέγεται θριαμβευτικῶς βουλευτὴς Χανίων διὰ 21.000 ψήφων ἐπὶ συνόλου ψηφοφόρων 22.000, ἀλλὰ ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐξορίαν.

1936. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Πατρός του λαμβάνει ὑπεύθυνον θέσιν εἰς τὸ Κόμμα Φιλελευθέρων.

1940. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ζητεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἰταλίας. Ἡ Κυβέρνησις Μεταξᾶ εὐχαριστεῖ καὶ ἀρνεῖται.

1944. Εἰς Μέσην Ἀνατολὴν καλεῖται εἰς τὴν πρωθυπουργίαν. Σώζει τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ διὰ καταστολῆς τῆς στάσεως. Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Μεσογείου ἦτο ἀποφασισμένος νὰ βυθίσῃ τὰ στασιάσαντα πλοῖα! Ὁ Βενιζέλος κατώρθωσε νὰ γίνῃ κύριος τοῦ Στόλου καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ κατόπιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Τιμῆς. «Μόνον ἕνας Βενιζέλος— εἶπεν ὁ κ. Κουρμούλης— ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἱστορικὴν εὐθύνην νὰ διακυβεύσῃ τὴν ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν εἰς μίαν ἐπιχείρησιν ἀμφιβόλου ἐκβάσεως! Ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἐδέχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἐπιταγὴν τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος».

1951. Πρωτεργάτης τῆς εἰσόδου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ΝΑΤΟ.

1960. Εἰς Μόσχαν, διὰ τῆς ἐπαφῆς μὲ τὸν Χρουστσὶφ συμβάλλει εἰς διεθνῆ ὕφεσιν καὶ βελτίωσιν τῶν Ἑλληνοσοβιετικῶν σχέσεων. Δὲν παραλείπει νὰ θέσῃ ζήτημα ἐλευθερίας Βορείου Ἠπείρου.

1961. Πρωτεργάτης τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. «Τὴν συνηισθάνθη ὡς ἐθνικὴν ἐπιταγὴν καὶ ἐδέχθη ἀνενδοιάστως τὴν δευτέραν θέσιν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ ἀγῶνος. Τίμιος δὲ στρατιώτης τῆς ἰδέας, ὅπως ἦτο, ἐρίφθη ὁλόκληρος εἰς τὴν πολιτικὴν μάχην, ἀψηφήσας τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐδημιούργει διὰ τὴν κλονισμένην ὑγείαν του ἡ διαρκὴς ἐγρήγορσις».

Καὶ λέγει περαιτέρω ὁ καθηγητὴς κ. Κουρμούλης:

«Ὅταν πλέον εἶχε φθάσει εἰς τὸ σημεῖον νὰ βλέπῃ τὸν ἀγῶνα στεφόμενον ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, ὅταν εἰς τὰ ὦτα του ἀντήχουν αἱ ἰαχαὶ μιᾶς πρωτοφανοῦς λαϊκῆς λατρείας καὶ οἱ βαρεῖς ὄγκοι τῶν Λευκῶν Ὀρέων ἀνεβόουν μὲ ἀγαλλίασιν τὴν ἰαχὴν αὐτήν, ἡ ὁποία ἐπήγαζε μὲ θέρμην ἀπὸ τοὺς ἀπεράντους χώρους τῆς Κρητικῆς ψυχῆς, ὅταν τέλος εἶχαν συντελεσθῆ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ κάμουν ἕνα μαχητὴν τῆς Ἰδέας εὐτυχῆ, ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἔπεσεν ὡς νὰ ἐδέχθη ἕνα ἀπὸ τὰ βλήματα ἐκεῖνα κεραυνοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξακοντίζει ἐναντίον τῶν ἐκλεκτῶν θνητῶν ποὺ προκαλοῦν τὸν φθόνον του ὁ Τερπικέραυνος Ζεύς».

Ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Κουρμούλη, ὅτι οἱ Βενιζέλοι «εἶναι Δρακοντογενεά», ποὺ δὲν ἠμπορεῖ εὐκολα νὰ ἐξαφανίσῃ ὁ Χάρος, εἶναι «ἕνα ὄνομα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιβίωσιν καὶ παρουσίαν αἰσθάνεται ὁ λαὸς ὡς ἐθνικὴν ἀναγκαιότητα». Καὶ περαιτέρω: «Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἀπέθανε, ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἦλθε καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θέσιν του ὀρθιος καὶ ὑπερήφανος, ἐκράτησε ὑψηλὰ καὶ ἐτίμησε τὸ ὄνομά του! Ὁ Σοφοκλῆς Βενιζέλος ἀπέθανε, ἕνας ἄλλος ὅλα στὸς τῆς οἰκογενείας ἀνδρειεύεται τώρα νὰ ἐπωμισθῆ τὴν ἱστορικὴν εὐθύνην τοῦ μεγάλου ὀνόματος, νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ζῆ μέσα του τὸ δαιμόνιον κύτταρον».

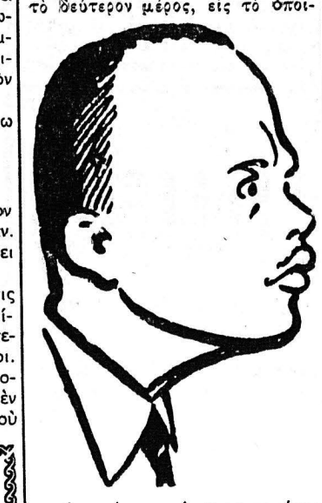

ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟΙ ΕΠΙΝΩΤΙΟΙ
ΨΕΚΑΣΤΗΡΕΣ - ΘΕΙΩΤΗΡΕΣ
ΑΦΘΑΣΤΟΥ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ, ΑΝΤΟΧΗΣ, ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΙ
"MERCURY,, 3 HP "MINERVA,, 1,7 HP
ΜΕ ΒΕΝΖΙΝΟΚΙΝΗΤΗΡΕΣ "J.L.O,,

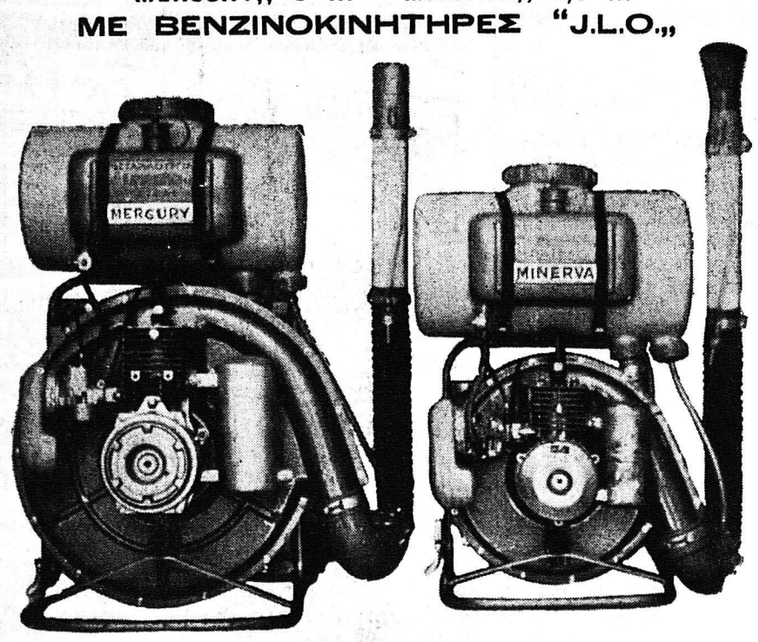

ΑΔΕΛΦΟΙ Π. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΙ Α.Ε. ΠΑΤΡΑΙ
ΑΠΟ ΤΟ 1886 ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΓΡΟΤΟΥ

GENEVIEVE FOSTER — 1809 · 1865

Τὸν καιρὸ τοῦ ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ συνεπληρώθησαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ μεγάλος Ἀβραὰμ Λίνκολν, ὁ «ἐλευθερωτὴς τῶν σκλάβων πρόεδρος», ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς σφαῖρες ἑν